

HARIJS OZOLS

Ar Gulbenes novadu mani saista ne tikai mammas Antras Liedskalniņas dzimtas saknes, bet arī Līgo pagasta „Stūrās” pavadītās bērnības vasaras. Tolaik dzīva vēl bija arī mana vecvecmamma, ko ģimenē mīļi saucām par Mammuku, un „Stūrās” dzīvoja mammas māsa Jogita un mana māsiņa Iveta. Mums vienmēr bija, ko darīt, un tur nekad nebija garlaicīgi.

Savulaik beidzu Latvijas Valsts konservatorijas Teātra fakultāti un esmu spēlējis gan tagadējā teātrī Skatuve, gan neatkarīgajā teātrī Kabata. Tad dažādās kompānijās tika veidotas koncertprogrammas, un 80. gadu vidū es uzrakstīju pirmo dziesmu ar Ojāra Vācieša vārdiem.

Šobrīd nu jau ir izdoti vairāki manu dziesmu albumi: „Tu nāci, lai ietu” (2002); „12 vēstules Džuljetai” (2004), kas veltīts manas mammas piemiņai; 2006.gadā izdots kopprojekts „Pasaules vējos”, kurā dziesmas izpilda grupa „Romeo” un dziedātāja Santa Zapacka, un 2007.gadā iznāk albums „Aiz vārdiem”.

Daudzi man jautā, kāpēc es rakstu par mīlestību...

Es nerakstu par mīlestību, es rakstu par sajūtām, kas rada mīlestību. Mīlestība ir tik visaptverošs jēdziens, ka to vienā vārdā, vienā teikumā nevar ietēpt. Viss taču balstās uz mīlestību. Jo cilvēki vairāk mīl, jo viņi vairāk domā par šo tēmu, kļūst labāki un iecietīgāki pret citiem, pret sevi un pasauli. Tā ir pamatvērtība, kas cilvēka dzīvē ir. Ja nospiež sadzīviskās problēmas, tad mīlestība ir tā, kas padara sirdi gaišu. Uzskatu, ka mīlestība ir primārā, kaut vai iemīlēšanās sajūta, jo tevī mostas radošais gars un tu spēj izdarīt ļoti daudz. Tu esi laimīgs un dari laimīgākus arī citus.